

Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Neringa Krikščiūnaitė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos
3^b klasės mokinė

Eilėraščiai

Namų adresas: Pasvalio raj.
Saločių sen.
Saločių vnk.

2009

Su šešta diena,
Kai dievas kūrė mane,
Išsilaisvinau iš religijos gniaužtų.

Su septinta diena,
Kai jis ilsėjos,
Aš ariau jo laukus.

Jis pirmą dieną tarė: „Tebūnie šviesa!“
Aš jam atsakiau: „Prasimerk ir bus!“
Jis netapo mano draugu...

Turėjau asmeninį Jėzų.
Pigus – tik 33 skatikai.
Neprašo daug valgyt.
Tik vis maukia tą savo raudonąjį vyną...

Mano Jėzus – alkoholikas.
Bedarbis ir mušantis savo žmoną.
Ginasi paskutiniaja vakariene.

Su šešta diena,
Kai Jėzaus tėvas kūrė mane,
Aš parsidaviau už 33 skatikus.

Juk jūs žinot, kas aš...

„Būk, Viešpatie, palaimintas” –
Garbės neužsitamavęs
Tuščiom akiduobėm šnabždu.
Jau muša valandą šeštą į taktą jo priešui,
Groja maršas lydėdamas nešantį kryžių.
„Per amžius amen” –
Atsako kunigas, neregio akis pamatęs.
„Tai tu, tikėjimą pametęs, kaip drįsti mindyt jo kelius?”
Aš neregio akis atmerkiu –
„Argi, Dievo tame, tau svarbu, jei Judas nori atsiprašyt?”

Aš vargšė audėja, su siūlais iš šilko,
Dainuoju atėjus, neprašau, kad pamiltų.
Aš audžiu tik vieną tiesą, nuo kitos – man siūlai plyšta.
Šilkaverpės lėliukės užmiega mano delnuos,
Adatos jas užsupo, kad nematyti dienos.
Mano patinas audėjas ir audžia tik vieną tiesą –
Musių valdovas netenka savo dukrų...

Minkau gyvenimo mygtukus,
Skambinu – gal kas atsilieps?
Gal išpažins, kas esu aš
Ir ko atėjau?
Rašau žinutę Dievui –
Gal jam dar liko pinigų atsakyt?
O jei ne –
Tegul numeta boružę –
Suprasiu.
Trys taškeliai –
Tik vienas iš jų man beliko.

Apręgtas žmonos baltais lininiais
Marškiniais.
Lyg Juozapotos Petras
Išėjai.
Tave pasmerkė oro gaivumas.

Sakai: „Mieloji, skaityk Bibliją”
Atsiverčiu Jobo knygą...
„Ką Dievas davė, tą Dievas atima!
Mylėk visa širdim ji!”
Ir stoviu aš prie tavo kapo –
Ką Dievas davė, tą Dievas atima!
Biblija krinta iš rankų...

Šunys lojo,
Tą vakarą, kai paskutinį kart leidosi saulė.
Degė rudenio medžiai,
Ir atrodė, kad jau nieko nebus šiam pasauly.
Motinos pametė vaikus,
Gindamos svetimą kūną,
Vyrai akių netekę...
Bet vandenynai leidos,
Ir viesulai užmigo.
Atėjo kitas, šįkart šventas rytas.

Dramblio kaulas

Vienveidis – tikrumas.

Dviveidis – žiaurumas.

Trys akys – melagis.

Keturi vėjai – nerimo pėdas padėjai.

Penki tavo pirštai – atimkime vieną.

Šeškė – iš léto tu miršti.

Tu sakai: „Pažaidžiam žaidimą?

Likimo kauliukais.”

Sakau: „Tik tu meti pirmas.”

Ir šešiabriaunis dramblio kaulas

Atsukà Šeškės veidą.

Ar atleisi man,
Nes aš nelaukiau,
Kai tu kitu oru kvėpavai.

Ar atleisi man,
Nes aš tavo akis keičiau kitom.
Ir lūpas ne tavo ragavau.
Ne tavo kvėpavimo klausiaus.

Ar atleisi man,
Kad nesakau,
Jog ne tavo vieno aš buvau.

Ar atleisi man,
Nes nežinau, ar dar man reikia to, ką davei.

Ar atleisi man...
Tu manęs neklausei!
Išvykai, palikai!
Laukt liepei.
Kitu oru kvėpavai...

Ar atleisi man...

Aš akmeniu virsiu,
Kad nebetektų man plėšytis į dvi puses skirtingas.
Vandenį perskirsiu,
Tik kuris nors man duokit vadžias.
Ir netylėkit...

Aš dangumi verksiu,
Kad tik nereikėtų meluoti vėl sau.
Dulkėtu keliu virsiu,
Kad visa tai baigtųs greičiau.
Ir užsimirštų...

Aš lėtai nužydėsiu,
Bet kuris nors pasiimkit mano žiedus.